

като не потрѣбны и не стодны, рѣши най послѣ да ся прѣдстави на самаго Діонисія.

Въ срѣдъ множестваго тѣлохранители, отъ които мѣчителтъ ся не отдѣляше никсга, Дамона го въведоха и ся прѣдстави прѣдъ Діонисія; тамъ той като падна на нозѣтъ му,

«Господарю, казва му, единъ злочестъ момъкъ го запрѣха и го туриха въ клapy прѣди малко. Азъ не съмъ дошелъ да го защитѣ нито да искамъ да го простишь; ако прѣстъпленіето му и да е слѣдствие само на юношеско стремленіе но той е прѣстъпникъ прѣдъ тебе и това е доста. Единичката милость който искамъ е, да отложишь за другъ нѣкой день наказаніето което ще му отредишь. Далече отъ тука сѣ баща му, жена му и дѣткытъ му галены дѣвчица, които иматъ голѣмъ нужда отъ неговото присѣтствие. Допрости, о, Господарю, да принесѣ азъ себе си като залогъ, и да турятъ мене за нѣколко дена въ клapyтъ му, а него пуснѣте да иде за послѣденъ пѣтъ да види семейството си, да справи работытъ си и да ся опрости съ домашнытъ си. Той ще ся завърни на уреченното врѣме, и ако бы че не дойде, да заплатѣ азъ съ смъртытъ си за неговото окъснѣваніе, ако това ти ся види угодно.»

Діонисій ся почуди като чу за таквоя едно приношеніе; а като искаше и да види какво ще излѣзе отъ това — «Добрѣ, каза, покланявамъ му два дни; но ты да знаешъ че ще останешъ на негово мѣсто запрѣтъ; примисли обаче добрѣ, че ако бы на третій день слѣницето не го види пакъ въ Сиракузѣ, ты ще си истыйтъ който ще истеглишь наказаніето.»

Радостенъ за отговорѣтъ Дамонъ; заутече ся тутакъ си въ тъмницата при пріятеля си, и тамо като развърза съ ръцѣтъ си оковытъ му обвърза себе си съ всяко присърце и веселѣ.

«Хайде, каза, иди си, иди да утѣнишь злочестото си семейство. Діонисій ти покланя цѣлы два дни, които можешъ да употребишь безъ подозрѣніе, тѣ ти стигатъ да ся постарашъ да намѣришь единъ корабъ и да ся избавишь. Прѣди всячко трѣба да побързавашъ и да не нерадишь; Хайде върви не губи врѣме.»

На тѣзи думы Питей останѣ смаянъ.

«Азъ да побѣгна? Азъ да тя оставѣмъ на мое мѣсто, на буйството на немилостивыйтъ тиранинъ? Увы! до толкозъ ли си ми опозналъ, Дамоне? Дай ми тутакъ си, дай ми назадъ оковытъ ми, ако си на този умъ че може да падне въ душкытъ ми толкози умразнѣ ничтожность и невѣрство.»

— Не, отговори Дамонъ, ничтожность и невѣрство сѣ не вмѣстятъ въ душкытъ ти. Ако да можахъ да подозрѣмъ въ тебе таквыя едни мыслы, ты не щѣше да ми си до сега пріятель; на нито ничтожность, нито невѣрство ще тя накара да направишь туй което азъ ти заповѣдамъ. Ты имашъ баща, женѣ и двама сынове на които длѣжишь животытъ си и себе си, и които безъ тебе мѣчно